

Յանես Յամրես դրախտ կասեն,
Անդ տնկեցին, եղել թուրթուն:

Յառաջ անուանեցին քարքի,
Դիւանքն ասին՝ Սա է թուրթուն,
Սերմանեցին զչար սերմն աշխարհս,
Ակնատ է ցեց մարդկան հոգւոյն:

Այնով զմարդիկքն են որսացեալ,
Շինեալ են իւրեանց տեղ եւ տուն,
Մոռացեալ են ժամն եւ զաղօթն,
Գիշեր եւ ցերեկ խմեն զայն պիղծ թուրթուն:

Խնկի հոտուն չեն փափագիր,
Կուրացեալ են յայն գարշ ծխուն,
Կամք են տուեալ սատանայի
Եւ ձեռագիր չար թշնամւոյն:

Չայրի հոգիսն աղքատ առնեն,
Մատնեն անշէջ գեհեան հրոյն,
Ժողվին մի տեղ, խմեն զայն աղբն
Եւ վայրապար հաչեն քան զշուն:

Չհոգին սեւացուցեր ծխով,
Օր մի չերթար ի ժամատուն,
Է՛ եղկելի, գնա եւ տես,
Թէ ինչ մեկնէ պատմող գրոյն:

Կպուն զղալիոն, տան մէկ ի մէկ,
Առեալ դնեն զձեռն վեր ընթւոյն,
Ասեն՝ Դորա փոշին եւ կրակն
Կուտեալ թափի վեր մեր գլխոյն:

Առնուն ի յայլազգեաց բերնէն,
Խմեն, ծծեն զլոցա թուն,